

Învățături practice din cartea Iov (5)

Unul dintr-o mie

William Kelly

© CSV, Online începând de la: 13.12.2018, Actualizat: 31.01.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuție. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Iov 32-33

Cu capitoul 32 începe în cartea Iov o secțiune cu totul nouă. În cele care au precedat s-a pus întrebarea referitoare la cauza suferinței credinciosului. Aceasta nu era o „întrebare teoretică”. Era „practică” cea mai înspăimântătoare în persoana greu încercată a lui Iov. Întrebarea a apărut nu prin mintea călăuzitoare a omului, ci prin realitatea vie. De aceea oamenii care iau parte la ea sunt luați în totalitate captivi de ea. Ei luptă cu tot ce este în ei pentru o rezolvare, ei exprimă convingerile lor cele mai profunde; tot ce au avut ei parte în viața lor lungă, au văzut, au trăit, au gândit, pun pe talerul cântarului, ca să facă clar unul altuia convingerea lor. În vâltoarea disputei lor este uitată chiar și prietenia, care îi leagă. Și pe lângă aceasta, de pe buzele celui suferind vin acuzații neliniștitoare, îndoieli, cuvinte de împotrivire față de Dumnezeu, dar uneori și cuvinte de încredere în Dumnezeu, copilărească, intimă.

Acum toate aceste cuvinte au amuțit. Tot ceea ce cei trei prieteni știau, a fost spus. În zadar! Ei nu au putut să-l convingă pe Iov. Și el și-a vărsat toată inima înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Acum a sosit timpul lui Dumnezeu. Mai întâi El va vorbi printr-un om lui Iov și prietenilor lui. După aceea vine Dumnezeu Însuși. Și finalul este, că în lumina Lui toate inimile sunt date pe față.

Deci mai întâi un om, trimis de Dumnezeu. Dar nu au vorbit deja destul oamenii? Nu s-a arătat clar, că ei erau neputincioși să găsească o rezolvare pentru enigma suferințelor lui Iov? Nu s-a oprit fiecare la punctul lui de vedere? Am văzut, că cei trei prieteni n-au avut dreptate, dar nici Iov n-a avut dreptate. Deoarece la acești patru bărbați bătrâni, înțelepți a ieșit la lumină așa de clar slăbiciunea omului, ar trebui să fim înclinați să spunem: acum nici un om, cu lipsuri în înțelegere ca toți ceilalți, cu posibilitatea unui fel de gândire greșită; acum Dumnezeu Însuși!

Însă este bine și bogat în învățătură pentru noi, că Dumnezeu a lucrat altfel în istoria lui Iov, decât am fi făcut-o noi; și aici se arată iarăși adevărul cuvântului rostit de Isaia: „Pentru că gândurile Mele nu sunt gândurile voastre ... sunt mai înalte decât gândurile voastre” (Isaia 55.8,9). Bine și bogat în învățătură, deoarece și astăzi se întâlnește deseori ceartă printre credincioși, la care însă uneori este vorba de înțelegerea adevărului, însă prin faptul că de ambele părți este absurditate, unilateralitate și iubire de sine, rezolvarea problemelor este imposibilă. Cât de mult ești uneori pus în încurcătură într-o astfel de ceartă, că nu știi ce parte să alegi! Dar cât de minunat este când Dumnezeu dăruiește unul dintr-o mie, care știe să diferențieze bine, care nu se lasă orbit prin argumentele pro sau contra, ci la timpul lui Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, care apoi întotdeauna este un cuvânt salvator, un cuvânt care conține cu adevărat rezolvarea greutăților. Când se slujește credincioșilor printr-un astfel de cuvânt, cât de rușinați devin aceia care mai înainte erau unul împotriva celuilalt, dar care sunt aduși în același timp unul la altul!

Unul din aceștia era Elihu. Numele lui înseamnă „Dumnezeul meu este El”. Da, el era un martor adevărat, credincios al lui Dumnezeu. El era mijlocitorul adevărat, care a arătat prietenilor lui Iov ce era greșit la ei și a arătat lui Iov drumul mântuirii și al vieții.

S-au exprimat multe păreri referitoare la persoana lui Elihu. S-au arătat tot felul de greutăți, care fac imposibilă înțelegerea corectă a locului pe care el îl ocupă în cartea Iov. S-au

exprimat îndoieli referitoare la existența istorică a lui Elihu. Dar de ce? Nu este nici măcar un singur motiv să se acorde mai mică credință valorii istorice a persoanei sale decât lui Elifaz sau Iov. S-a vrut să se vadă în el, ca și în Melhisedec, o ființă supranaturală. Însă pentru aceasta nu este nici o bază. Este adevărat, că o făptură ca a lui Melhisedec apare total neașteptat în istorisirea din Scriptură. Fără tată, fără mamă, fără genealogie, fără să aibă început al zilelor și fără sfârșit al vieții (Evrei 7.3). Însă aceasta nu ne dă dreptul să vedem ceva supranatural în persoana sa. Toate lucrurile numite nu sunt valabile pentru persoana sa, ci sunt valabile pentru preoția sa. Scriptura însăși ne dă rezolvarea bună: Melhisedec era așa, pentru că Dumnezeu voia să ne dea în el o referire la Hristos. Astfel și noi nu avem nici măcar cea mai neînsemnată pricină să gândim altceva despre Elihu, decât că el era unul din cunoscuții lui Iov și a celor trei prieteni ai lui. Este adevărat însă că felul în care el apare, deodată și neașteptat, ne lasă să vedem, chiar dacă nu un model în adevăratul sens, totuși o referire la Hristos. El era unul din credincioșii antichității, în care lucra Duhul lui Hristos. Aceasta se arată în felul în care el a știut să vorbească conștiințelor și să mențină caracterul lui Dumnezeu.

Elihu era în multe privințe un model al lui Hristos. Vrem însă mai întâi să îndreptăm atenția spre o diferență importantă. Domnul Isus, cu toate că El pe pământ a ocupat un loc de smerenie, a vorbit întotdeauna cu autoritate. Nu așa cum făceau cărturarii, ci ca Unul care posedă cuvintele lui Dumnezeu, cuvintele Tatălui, ca să le facă cunoscut oamenilor. Aceasta era trimiterea Lui. Singurul Fiu, care este la sânul Tatălui, a trebuit să facă cunoscut și pe Tatăl (Ioan 1.18).

Lui Elihu i se cuvenea o cu totul altă atitudine. El a apărut într-adevăr ca un om al lui Dumnezeu, dar și ca un om cu slăbiciuni ca și ceilalți oameni. El se ostenește foarte mult, să pună accentul pe faptul că în privința aceasta el nu este mai presus de cei patru prieteni (Iov 33.6). El însuși dă o explicație, pentru ce el nu a vorbit mai devreme. El era relativ un tânăr și în zilele acelea ar fi fost total nepotrivit dacă un tânăr nu ar fi acordat toată onoarea unui vârstnic. Între credincioși acest obicei bun era păstrat cu mai mare respect. Elihu era, în comparație cu Elifaz și ceilalți, mult mai inițiat în gândurile lui Dumnezeu, probabil chiar mai profund decât Iov. Însă până când ei au spus tot ce aveau de spus, până când prietenii lui Iov nu mai aveau nimic de spus și chiar și acesta era la sfârșit cu cuvintele lui, Elihu rămâne pe planul secund. Când în cele din urmă apare, el are nevoie de un preludiu relativ lung, ca să se scuze, că el ca relativ tânăr bărbat își spune părerea.

Însă în cuvintele lui se vede înțelepciunea divină. Aceasta ne lasă să vedem cum în timpul acela se acorda atenție la ceea ce se cuvine, chiar și în relațiile dintre oameni. Și dacă Duhul lui Dumnezeu lucra în cineva – nicidecum această acordare a onoarei în exterior să fie neglijată -, el se comporta și mai sever, tocmai pentru faptul că eul propriu era judecat în prezența lui Dumnezeu.

Însă când Elihu începe să vorbească, el exprimă seriozitatea care îl umplea, când de o parte vede trei bărbați total greșiți în loc să fie smeriți înaintea lui Dumnezeu, deoarece problema care îi preocupa nu au cercetat-o în lumina lui Dumnezeu; și când de partea cealaltă vede pe Iov, care până în momentul acela încă nu a învățat să-și supună pe deplin inima lui Dumnezeu, cu toate că Dumnezeu mergea cu el pe un drum așa de îngrozitor.

Însă chiar dacă smerirea deplină nu se vedea, totuși Iov a învățat mult, și încercarea nu a rămas fără rod pentru viața lui de credință, chiar în timpul acela. Vedem în aceasta din nou că toate ostenele lui Dumnezeu cu noi, oriunde și oricând, nu se pierd pentru suflet. Uneori pare că disciplinarea ar fi fără rezultate, însă în inimă este pregătită deja binecuvântarea. Cel mai important lucru în încercările unui credincios nu este ce vedem noi din acestea, ci ceea ce s-a lucrat în inimă. La fel este și cu binecuvântările. Nu binefacerile, cu care harul lui Dumnezeu dăruiește pe ai Săi, sunt cele mai de preț, ci binecuvântarea de care are parte inima în acestea, că se bucură în Dumnezeu ei. Și starea ei înaintea lui Dumnezeu este totodată binecuvântarea cea mai bună și premisa pentru toate binecuvântările exterioare.

La fel și Iov era temeinic în situația să se cunoască pe sine însuși. Nici acuzațiile împotriva lui Dumnezeu, și nici conflictul cu prietenii, pe care îi respecta mult, nu și le-a imaginat odinioară a fi posibile. În tot ce el a avut parte odinioară, niciodată astfel de gânduri și simțăminte nu i-ar fi venit. Și în ceea ce privește prietenii: incapacitatea lor de a-l convinge pe Iov nu ar fi trebuit să-i determine să se întrebe dacă nu cumva lor le lipsea ceva? Nu era probabil o bârnă în ochii lor, din cauza căreia nu puteau vedea așchia din ochii lui Iov? Desigur, cunoașterea tuturor acestora nu era prezentă în momentul apariției lui Elihu, nici la ei și nici la Iov. Însă conștiința a fost trezită prin tot ce s-a petrecut. Și în momentul acesta Dumnezeu pășește în mijloc, mai întâi prin slujba lui Elihu, ca să aducă rezolvarea.

Elihu ocupă ultimul loc, cu toate că se scuză pentru vorbirea lui. Însă această atitudine rezultă dintr-un principiu, pe care omul refuză permanent să-l înțeleagă, și anume, că ultimii trebuie să fie primii și primii trebuie să fie ultimii. În privința aceasta această carte este în concordanță cu întreaga Scriptură și cu toate căile lui Dumnezeu cu omul. La timpul potrivit El aduce oameni înainte, pe aceia care până atunci erau total necunoscuți; așa cum noi nu am auzit nici măcar numele lui Elihu, înainte să fi venit timpul lui Dumnezeu pentru el ca să vorbească. Noi am fi procedat altfel. Dacă ar trebui să scriem o carte ca aceea scrisă despre Iov, am pregăti pe cititor chiar de la început cu o făptură ca aceea a lui Elihu, care va juca un rol așa de important. Însă Dumnezeu acționează cu înțelepciune desăvârșită. Tocmai prin locul modest, pe care Elihu l-a ocupat până în momentul când a început să vorbească, dă o impresie mare apariției lui.

În legătură cu caracterul lui Elihu vrem să arătăm cu un cuvânt, că atunci când El vorbește despre suflarea Celui Atotputernic (Iov 32.8; 33.4), prin aceasta este vorba de altceva decât ceea ce noi obișnuim să înțelegem prin inspirarea Scripturii. Cartea Iov însăși face parte din „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2. Timotei 3.16), aceasta înseamnă, că în ea – așa cum o cunoaștem – este notat totul conform planului lui Dumnezeu. Însă tocmai așa cum noi găsim cu siguranță lucruri greșite în expunerile lui Iov și ale prietenilor lui, la fel și cuvintele lui Elihu nu sunt desăvârșite, nu sunt perfecte, nu sunt Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Ca și credincios el s-a lăsat călăuzit și învățat prin Duhul lui Dumnezeu și a preluat păreri și simțăminte din suflarea Celui Atotputernic, așa cum și astăzi credincioșii pot face în cuvânt și scriere. Însă aceasta este altceva decât inspirația, prin care se realizează o redare desăvârșită și perfectă a gândurilor lui Dumnezeu. Aceasta o găsim de exemplu în epistolele lui Pavel, și este foarte instructiv să se constate că atunci când Pavel o singură dată exprimă simțăminte ca credincios, el amintește exact aceasta, gândind, așa cum a spus el, că posedă și Duhul lui Dumnezeu (1. Corinteni 7.10,12,25,40). Pe drept s-a spus de mulți

comentatori ai Scripturii, că de aceea noi trebuie să acordăm valoare mare acestor afirmații ale lui Pavel.

Din contextul, în care se găsesc, rezultă clar că erau gânduri bune, în concordanță cu Duhul lui Dumnezeu. Și astfel ni se cuvine să onorăm vorbirea lui Elihu; noi putem învăța multe din lucrurile bune și frumoase, pe care el le spune. Cu toate acestea caracterul general al afirmațiilor lui este al unui credincios care se lasă călăuzit prin Duhul lui Dumnezeu – fără inspirație directă. El a fost credincios în acestea, și astfel Dumnezeu putea să-l folosească ca pe unul dintre o mie, pentru ca să aducă mai multă claritate în chestiunea în care a fost foarte întristat prin Iov și prietenii lui. Și tocmai pentru faptul că în privința aceasta el stă pe aceeași linie cu credincioșii din timpul de acum, el este pentru noi un model potrivit.

Tradus de la: [Praktische Lehren aus dem Buch Hiob \(5\)](#)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (5) Einer aus Tausend“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1993, pag. 207 și următoarele.

Traducere: Ion Simionescu